

Arrest

nr. 269 639 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 3 september 2020, diende op 25 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 26 augustus 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 27 augustus 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 25/09/2020

U had een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 12 juli 2021, van 13u44 tot 18u20, bijgestaan door een tolk die de taal Somali machtig is. Uw advocaat, meester Jean TSIBANGU-KADIMA, loco meester Alexander LOOBUYCK, was bij dit persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Biimaal-clan te behoren. U bent geboren in El Jale in het district Marka van de provincie Lower Shabelle. Op tweejarige leeftijd verhuisde u met uw familie naar Mogadishu in de regio Banadir, waar u verbleef tot uw vertrek uit Somalië.

Uw ouders zijn overleden in 1992 tijdens clangevechten tussen Habr Gedir en Abgal, waarna u werd opgevoed door uw tante langs vaderszijde. U werd op veertienjarige leeftijd verkracht, waarna uw tante in 1999 besloot u gedwongen uit te huwelijken aan de zoon van een familie die geen graten zag in deze verkrachting. Na het overlijden van uw echtgenoot in december 2019 verplichtte uw schoonbroer u om met hem te trouwen, wat u weigerde. Als straf nam hij uw kinderen af, sloot hij u op in een kamer en probeerde hij u te verstikken. Met hulp van een buurvrouw kon u ontsnappen en vluchtte u naar een andere wijk in Mogadishu. Uw schoonbroer wist u daar te vinden en probeerde u neer te schieten. U overleefde de aanval en uw buurvrouw regelde onderdak bij een vriendin in Afgoye die op haar beurt een smokkelaar contacteerde om u het land uit te krijgen. De neef van uw vader betaalde de smokkelaar.

U verliet Somalië midden juni 2020. Op 3 september 2020 kwam in België aan, waar u op 25 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U legt geen documenten voor ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw gedwongen huwelijk niet geloofwaardig werden bevonden en u bijgevolg niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, evenmin dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U stelt dat u uw schoonbroer vreest, die met u zou willen trouwen na het overlijden van uw man.

Er kan door het CGVS echter geen geloof worden gehecht aan uw problemen met uw schoonbroer. Ten eerste wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met de ontsnapping uit uw huis nadat uw schoonbroer u opgesloten had. Zo vertelt u eerst dat uw buurvrouw u kwam bevrijden uit uw huis nadat ze een kijkje was komen nemen omdat ze geen lawaai meer hoorde en geen teken van leven meer zag (CGVS, p. 30), terwijl u later tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat uw buurvrouw u kwam bevrijden nadat u net heel veel lawaai had gemaakt door te roepen en slaan zodra uw schoonbroer het huis verliet (CGVS, p. 32). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u dat u zich moet verbeteren en u veel riep om uw buurvrouw zodra uw schoonbroer weg was (ibid.). Het feit dat u geen coherente verklaringen kan afleggen over de ontsnapping uit uw huis doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de problemen met uw schoonbroer.

Bovendien legt u ook tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over de moordpoging die uw schoonbroer na uw ontsnapping op u zou hebben ondernomen. Zo verklaart u dat u in de wijk Wadajir verbleef bij een meisje dat uw buurvrouw kende en u tijdens de week dat u daar was uw kamer nooit verliet (CGVS, p. 33). Bij de DVZ had u nochtans aangegeven dat u buitenshuis zat met andere vrouwen, toen uw schoonbroer u aanviel (zie vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u die dag inderdaad buiten zat omdat een van de vrouwen vond dat u te vaak binnen zat, maar u anders altijd binnen bleef (CGVS, p. 33). Gevraagd of u dan altijd binnen bleef, behalve net op het moment dat uw schoonbroer u kwam aanvallen, antwoordt u dat u op andere momenten ook wegging zoals toen u naar de oom van uw echtgenoot ging (ibid.), wat niet overeenkomt met uw eerdere verklaringen tijdens die week uw kamer nooit verlaten te hebben.

Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat u zelf uw verblijfplaats in Wadajir prijs gaf aan uw vervolgers (CGVS, p. 30). U stelt dat u dit deed omdat u uw kinderen nog een laatste keer wou zien (ibid.). Hoewel dit geweigerd werd, verklapte u toch waar u zich bevond. Gevraagd waarom u zelf uw verblijfplaats vertelde ondanks het feit dat uw schoonbroer u al eens had aangevallen, antwoordt u dat u vooral uw kinderen wilde, u hem niet rechtstreeks zei waar u was en u niet had verwacht dat hij zou komen met een geweer (CGVS, p. 34). Nochtans had hij u daarvoor al bijna verstikt, was u weggevlucht uit uw huis uit schrik voor hem en verklaarde u zelf eerder nog dat u wist dat hij u zou vermoorden en wilde u net om die reden uw kinderen nog een laatste keer zien (CGVS, p. 29-30). Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat u uw verblijfplaats zelf aan uw vervolgers zou prijsgeven, terwijl u naar eigen zeggen wist dat ze u gingen doden en ze uw voorstel om uw kinderen nog eens te zien hadden afgewezen.

Op basis van het bovenstaande kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen in verband met de problemen met uw schoonbroer.

Daarnaast wordt opgemerkt dat u geen zicht biedt op de omstandigheden waarin u opgroeide en het netwerk dat er momenteel in uw hoofde bestaat in Somalië.

U verklaart dat uw ouders in 1996 zijn overleden en dat u sindsdien door uw tante S. werd grootgebracht.

Uw verklaringen over het overlijden van uw ouders zijn echter vreemd en niet geloofwaardig. Zo stelt u dat ze beiden het leven lieten tijdens clangevechten tussen Habr Gedir en Abgal in 1992 (CGVS, p. 9). Een eerste bom viel op de Koranschool van uw vader waarbij hij overleed. Uw moeder hoorde over de aanslag, haastte zich van thuis naar de school en werd daar dodelijk geraakt door een tweede bom (ibid.). Gevraagd waarom er een bom werd gegooid op de Koranschool van uw vader, antwoordt u dat het niet de bedoeling was die te raken, maar dat het een groot gevecht was en iedereen aan het schieten was (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe u weet dat dat niet de bedoeling was, antwoordt u naast de kwestie dat de stad verdeeld is in twee delen en de bom werd gegooid aan de kant van de Habr Gedir-clan (ibid.). Nogmaals gevraagd hoe u dan weet dat het niet de bedoeling was de school van uw vader te raken, verklaart u dat 'het lot' bepaalde waar de bom viel (ibid.). Gevraagd of er nog andere mensen overleden zijn bij die bomaanslagen, antwoordt u van niet, want het was over de middag en uw vader was alleen aan het bidden (CGVS, p. 10). Vervolgens gevraagd waar de andere mensen waren, stelt u dat de kinderen naar huis gingen om te eten en uw moeder eten bracht naar uw vader (ibid.). Gevraagd of uw moeder na de bomaanslag als enige ging gaan kijken naar uw vader, bevestigt u dit (CGVS, p. 12). Gevraagd of er niemand anders uw vader probeerde te helpen, antwoordt u naast de kwestie dat hij dood was toen uw moeder hem vond en zij geraakt werd door een tweede bom (ibid.). Nogmaals gevraagd of er dan niemand anders uw vader probeerde te helpen na de eerste bom, antwoordt u dat uw moeder ging kijken toen mensen riepen dat de school geraakt werd, zij ook getroffen werd en mensen hen daarna pas zijn gaan ophalen (ibid.). Gevraagd of de mensen die riepen dat de school geraakt was ook niet naar uw vader gingen kijken, antwoordt u dat mensen weten dat als er een bom gevallen is er een tweede onderweg is en ze gaan schuilen (ibid.). Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat de Koranschool van uw vader – die als Biimaal niets te maken had met het clanconflict tussen Abgal en Habr Gedir – op twee verschillende tijdstippen geraakt werd door twee verschillende bommen en enkel uw vader en moeder daarbij getroffen werden.

Verder wordt opgemerkt dat u vage en weinig doorleefde verklaarde aflegt over hoe uw tante S. als alleenstaande vrouw zonder mannelijk netwerk erin slaagde uw zus en u op te voeden. U geeft aan dat zij geholpen werd door koranleraren die haar maandelijks een beetje geld gaven (CGVS, p. 16). Gevraagd wie die leraren zijn, antwoordt u dat u ze niet allemaal kent, ze allemaal Biimaal zijn en jullie hen enkel aanspraken met koranleraar (CGVS, p. 17). Nochtans had u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u geen goed contact had met de weinige Biimaal, vooral koranleraren, die er in uw wijk woonden (CGVS, p. 6). Gevraagd of nog andere mensen uw tante steunden, antwoordt u vaagweg dat ze eten kreeg van mensen die woonden in andere dorpen in een andere provincie toen uw tante daar heen ging (CGVS, p. 17). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u op een meer doorleefde en gedetailleerde wijze kan vertellen over hoe uw tante u en uw zus u sinds het overlijden van

uw ouders als alleenstaande vrouw zonder mannelijk netwerk kon onderhouden. Het feit dat u dit niet kan, doet ernstig twijfelen aan uw verklaringen over de omstandigheden waarin u bent grootgebracht.

Bovendien biedt u geen zicht op waar en bij wie uw tante de laatste jaren van haar leven zou hebben doorgebracht. Zo verklaart u dat uw tante in 2003 verhuisde vanuit Mogadishu en in 2008 overleden is 'ergens' in de buurt van Afgoye (CGVS, p. 12 en 13). Gevraagd naar welke stad of dorp zij verhuisd was, antwoordt u 'dorpen' die onder Afgoye vallen (CGVS, p. 13). Gevraagd naar de naam van het dorp, hebt u het opnieuw over 'dorpen' naast Afgoye (ibid.). Gevraagd waarom u dorpen in het meervoud zegt, antwoordt u dat het één dorp kan zijn, maar ook meerdere en u daarom zegt 'in de buurt' van Afgoye en jullie elkaar niet meer gezien hebben sinds haar verhuis (ibid.). Het is vreemd dat u de precieze naam van het dorp niet zou kennen waarnaar uw tante – waarvan u beweert dat ze u heeft opgevoed – verhuisde. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat ze in 'een dorp' naast Afgoye woonde, maar er veel dorpen zijn en u er nooit achter gezocht hebt (CGVS, p. 16). Het is daarenboven vreemd en ongeloofwaardig dat u niet zou weten met wie uw tante (CGVS, p. 14). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u, zelfs indien u in onmin met haar leefde, beter op de hoogte zou zijn van waar en met wie uw tante tot aan haar overlijden verbleef na haar vertrek uit Mogadishu.

Bovendien zijn uw verklaringen over hoe u het overlijden van uw tante te weten kwam niet geloofwaardig. U geeft aan dat mensen die van 'daar' kwamen u haar overlijden meegedeeld hebben (CGVS, p. 22). Gevraagd welke mensen dat zijn, verwijst u naar mensen onderaan haar clan die over en weer reizen (CGVS, p. 23). Gevraagd naar namen, vermeldt u H. en Sh. die wisten wie jullie waren, maar waarmee u voordien nog nooit contact had (ibid.). Gevraagd hoe zij u dan konden bereiken, antwoordt u dat 'mensen' wisten waar jullie woonden (ibid.). Gevraagd hoe H. en Sh. dat dan wisten, antwoordt u dat zij toch wisten waar jullie woonden, waar het huis was en dat jullie elkaar die dag op de groentemarkt zagen (ibid.). Gevraagd of jullie elkaar dan per toeval tegenkwamen die dag, bevestigt u dit (ibid.). Als wordt opgemerkt dat jullie voordien nog nooit contact hadden en zij bijgevolg niet konden weten wie u was, antwoordt u dat 'mensen' elkaar kennen en ze wisten dat u de dochter was van leraar A. (ibid.). Opgemerkt dat ze niet konden weten hoe u er fysiek uitzag, wijzigt u uw verhaal en vertelt u opeens dat H. en Sh. soms bij jullie thuis langskwamen toen uw tante nog leefde en u daar gezien hebben (ibid.).

Daarenboven is het vreemd dat u niet kan uitleggen waarom uw tante naar de streek van Afgoye is verhuisd. Gevraagd naar de redenen voor haar verhuis, antwoordt u dat ze enkel zei dat ze ging verhuizen, u niet wou weten waarom en jullie daarna geen contact meer hadden (CGVS, p. 14 en 15). Gevraagd waarom ze naar Afgoye verhuisde, antwoordt u enkel dat zij dat zelf heeft gekozen (CGVS, p. 15). Nogmaals gevraagd waarom naar daar, antwoordt u daar niet achter gezocht te hebben (ibid.). U verklaart bovendien dat ze alleen verhuisde (ibid.). Het lijkt onwaarschijnlijk dat een alleenstaande vrouw in Somalië alleen zou verhuizen naar een ander district zonder duidelijk aanwijsbare reden. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat zij een oudere vrouw was en die gebieden goed kende (ibid.). Gevraagd hoe dat komt, antwoordt u dat zij is geboren in El Jale en dus opgegroeid in de buurt van Marko tot Afgoye (ibid.). Opgemerkt dat Marko en Afgoye twee verschillende districten zijn en nogmaals gevraagd hoe zij Afgoye dan goed kende, antwoordt u dat zij daar veel reisde en het gebied dus zeer goed kende (ibid.). Het lijkt zeer ongeloofwaardig dat een gehandicapte, alleenstaande vrouw zoveel zou reizen en zou beslissen om zonder duidelijke reden in haar eentje te verhuizen naar een gebied waar zij niet is opgegroeid of nooit heeft gewoond.

Ook zijn uw verklaringen over het verbreken van het contact tussen u en uw tante na haar verhuis onduidelijk en tegenstrijdig. U verklaart uw tante niet meer gezien te hebben na haar verhuis van Mogadishu naar Afgoye (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom jullie elkaar niet meer gezien hebben, antwoordt u in eerste instantie dat er altijd gevechten waren in die buurten tussen Abdullahi Yusuf en Ethiopiërs (ibid.). Gevraagd of u op andere manieren contact had met haar, antwoordt u dat er toen nog geen telefoon was (ibid.). Gevraagd of er dan helemaal geen telefoons waren in Somalië, antwoordt u dat weinig mensen een telefoon of gsm hadden (ibid.). Nogmaals gevraagd of u uw tante na haar verhuis in 2003 nog gehoord of gezien hebt, antwoordt u ontkennend en stelt u dat dit was omdat jullie ruzie hadden (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u niet duidelijk bent over waarom u geen contact meer had met uw tante, aangezien u het eerst hebt over gevechten en het gebrek aan telefoons en daarna over een ruzie, kan u geen bevredigende verklaring geven (CGVS, p. 16).

Daarenboven zijn uw verklaringen over wie de smokkelaar betaalde ongeloofwaardig. U geeft aan dat de neef van uw vader de smokkelaar in totaal 12 000 dollar gaf (CGVS, p. 35). Gevraagd of u hiervoor ook al contact had met de neef van uw vader, antwoordt u dat het de eerste keer was en u hem enkel al kort ervoor gecontacteerd had om uw leven te redden (ibid.).

Ook weet u niet hoe de neef van uw vader het bedrag precies ging betalen. Hiernaar gevraagd, stelt u dat hij veel gronden had en dat deze som ook met gronden kan betaald worden maar dat u niet weet hoe het precies is gegaan en u evenmin weet of hij de grond van uw vader in El Jaale in ruil vroeg (ibid.). Het is zeer merkwaardig dat een verre oom die u nog nooit eerder had ontmoet 12 000 dollar zou betalen aan een smokkelaar om u het land uit te krijgen. Het is ook vreemd dat u op de hoogte bent van het precieze bedrag, maar u geen idee hebt hoe uw verre oom die som ging betalen.

Ten slotte legt u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over uw huidig contact met mensen in Somalië. Zo geeft u aan dat uw zes kinderen op dit moment in Guri'el in de provincie Galmudug verblijven bij een lid van uw schoonfamilie dat u niet kent (CGVS, p. 27). Gevraagd wie u hierover inlichtte, antwoordt u dat een man in een Somalische winkel in Antwerpen u herkende en vertelde over de verblijfplaats van uw kinderen (ibid.). Gevraagd hoe die man wist wie u was, antwoordt u dat hij in dezelfde wijk woonde in Mogadishu (ibid.). Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat u in Antwerpen in een Somalische winkel per toeval een man tegen het lijf liep die in dezelfde wijk woonde als u in Mogadishu en die bovendien nog eens op de hoogte zou zijn van de laatste verblijfplaats van uw kinderen.

Verder geeft u aan dat u met niemand in Somalië nog contact hebt (CGVS, p. 28). Nochtans had u op de DVZ verklaard dat uw buurvrouw – die u ook hielp ontsnappen – u telefonisch had verteld dat uw schoonbroer u nog steeds zocht en uw kinderen momenteel bij hem zijn (zie vragenlijst CGVS, punt 5). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dat gezegd te hebben en vertelt u dat u toen nieuw was in België en nu rustig naar uw kinderen kan zoeken (ibid.).

Uit bovenstaande blijkt dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke levensomstandigheden en netwerk in Somalië voor uw komst naar Europa en op het netwerk dat er momenteel in uw hoofde bestaat in Mogadishu.

Wat betreft het seksueel geweld waar u als veertienjarige verklaart het slachtoffer te zijn geweest, wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u als gevolg hiervan op heden een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u een herhaling vreest van deze feiten die zich in 1996 zou hebben voorgedaan, dat de fysieke of psychische gevolgen van deze gebeurtenis een terugkeer naar Somalië in de weg zouden staan of dat u als heden wegens deze feiten sociale uitsluiting vreest door uw familie of omgeving.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen.

Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel al-Shabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat al-Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het

geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij hecht geen geloof aan de verklaringen en de problemen van verzoekende partij en stelt eerstens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij zoekt tegenstrijdigheden waar er geen zijn. Wat verzoekende partij heeft trachten uit te leggen is dat de buurvrouw al een tijdje niet meer vernomen had van haar en niets meer gehoord had van bij haar thuis. De dag dat haar schoonbroer ook weg was, heeft verzoekende partij erg veel lawaai beginnen maken. De buurvrouw vond de hele situatie zeer vreemd en was gealarmeerd, reden waarom zij een kijkje is komen nemen.

Wat de vermeende tegenstellingen tussen haar verklaringen op de DVZ en het CGVS betreft, merkt verzoekende partij op dat zij op de DVZ amper de tijd kreeg om haar relaas te doen. Zij werd telkens onderbroken met de mededeling dat zij het kort moest houden en op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uiteen te zetten, wat zij ook heeft gedaan. Zij meent dan ook dat haar thans geen vermeende tegenstrijdigheden kunnen verweten worden en volhardt in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS.

De mannen waren op zoek naar verzoekende partij. Toen Al Shabab het huis binnenviel, was haar zoon daar ook aanwezig. Zij lieten hem met rust en waren specifiek op zoek naar haar. Dit is dan ook de reden waarom verzoekende partij het riskeerde om haar zoon bij haar zus te laten verblijven. Haar zoon bleef in dezelfde woning wonen omdat zij bang waren dat hij gevolgd zou worden en hen op die manier naar verzoekende partij zou leiden.

II.1.2. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij was ten einde raad en deed alles om haar kinderen te mogen zien. Zij dacht op dat ogenblik ook niet rationeel na over wat zij al dan niet zou vertellen aan haar oom. Zij deed dat in de hoop dat haar oom zou toelaten dat zij haar kinderen nog eens zou zien. Verwerende partij heeft zich klaarblijkelijk niet kunnen inleven in de hartverscheurende situatie waarin verzoekende partij zich bevond. Zij kan de gebeurtenissen en gang van zaken ‘onwaarschijnlijk’ achten doch betekent dit niet zondermeer dat verzoekende partij niet de waarheid zou hebben verteld.

II.1.3 Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij verwacht dat verzoekende partij een zonnige verklaring kan geven waarom de koranschool van haar vader twee maal gebombardeerd werd?? Dit is niet ernstig. Om te beginnen wqas verzoekende partij op het moment van deze feiten amper 10 jaar oud, ten tweede kan zij absoluut niet weten waarom precies de koraanschool werd gebombardeerd noch kan zij verwacht worden uitleg te kunnen geven waarom juist enkel haar ouders om het leven kwamen. Zij heeft haar vermoedens uiteengezet, meer kon zij niet doen. De redenering en argumentatie van verwerende partij raakt dan ook kant noch wal.

II.1.4. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende;

[citaat bestreden beslissing]

Welke doorleefde verklaringen had verzoekende partij dan moeten afleggen?? Zij heeft duidelijk verteld dat haar tante geholpen werd door de koranleraren en mensen die haar situatie kenden en haar soms wat eten gaven. Dat verwerende partij zich hier niet in kan vinden, is geen argument om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken.

II.1.5 Verwerende partij stelt vervolgens het volgende;

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij begrijpt niet wat hier zo vreemd aan is. Verzoekende partij had haar tante sinds diens verhuis niet meer gezien of bezocht. Zij wist dat zij in de buurt van Afgoye was gaan wonen, maar waar exact wist zij niet. Indien verzoekende partij haar tante nog bezocht zou hebben of nog contact zou hebben gehad met haar, zou dit inderdaad informatie zijn die verwerende partij zou mogen verwachten van verzoekende partij, doch is dat niet het geval. Verwerende partij zoekt werkelijk spijkers op laag water om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken. Dit is niet ernstig.

De beslissing van verwerende partij is aldus niet gebaseerd op tegenstrijdigheden en/of omissies doch puur op het persoonlijk aanvoelen van verwerende partij.

Verzoekende partij heeft alles naar waarheid verteld en heeft op geen enkel ogenblik de intentie gehad om de Belgische asielinstanties te misleiden.

II.1.6 Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4 VW

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij over een veilig alternatief zou beschikken in Mogadishu - quod certe non.

Mocht Uw Raad - per impossibile - van mening zijn dat in hoofde van verzoekende partij de situatie in Mogadishu moet worden onderzocht, kan onmogelijk gesteld worden dat verzoekende partij zich er zou kunnen vestigen zonder gevaar voor haar leven.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij baseert zich hoofdzakelijk op de COI Focus “Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 om de veiligheidssituatie in Mogadishu te beoordelen. Zij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten onrechte relativiseren. Over het algemeen blijkt echter uit het rapport dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds precair is.

Zij erkent tevens niet over concrete cijfers te beschikken met betrekking tot de aantal burgerslachtoffers en stelt tevens dat het geweld sinds december 2020 gestegen is:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij geeft zelf aan geen beeld te hebben van het juiste aantal burgerslachtoffers en dat de cijfers waarop zij zich baseert louter de ‘gerapporteerde’ gevallen betreft, wat uiteraard geenszins strookt met het werkelijke cijfers, dat veel hoger ligt.

Wanneer dat rapport er immers op wordt nagelezen, lijkt dat de aantal incidenten het laatste jaar amper afgenomen is., p. 25

[citaat uit COI Focus]

p. 26 COI focus rapport

[citaat uit COI Focus]

Volgens dit onderzoek is de veiligheidssituatie in Somalië niet verbeterd en in sommige gebieden zelfs verslechterd.

Al Shabab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel Al Shabab bepaalde groepen viseert, vallen er ook vaak burgerdoden, zoals blijkt uit het rapport.

Het rapport vermeldt tevens dat iedereen door Al Shabab gezien wordt alles vijand en dus als doelwit dient te worden beschouwd: p. 27 COI focus rapport

[citaat uit COI Focus]

Verschillende onafhankelijke bronnen bevestigen dat de dreiging van terroristisch geweld voor iedereen reëel en onvoorspelbaar is: p. 29 COI focus rapport

[citaat uit COI Focus]

Elke burger riskeert er zijn leven door de prominente aanwezigheid van al-Shabaab (AS). AS blijft zeer actief in Somalië ondanks grote militaire druk

II.2.2. Het is werkelijk onbegrijpelijk hoe verwerende partij na het lezen van dit COI focus rapport kan stellen dat het veilig zou zijn voor burgers om zich in Mogadishu te vestigen.

In het rapport wordt letterlijk gesteld dat de veiligheidsdiensten niet in staat zijn om de burgers te beschermen tegen terreur of crimineel geweld. Meer nog: de Somalische veiligheidsdiensten zijn corrupt, plegen zelf mensenrechtenschendingen zonder hiervoor gestraft te worden en zijn geïnfiltreerd door AS. Gezien Somalische burgers niet op hun eigen veiligheidsdiensten kunnen rekenen voor bescherming, moeten ze beroep doen op alternatieven: p. 38

[citaat uit COI Focus]

II.2.3. Verwerende partij benadrukt steevast dat AS gericht geweld pleegt waarbij burgers niet het directe doelwit zijn. Ze geeft daarnaast toe dat hierbij "soms" burgerdoden vallen. Dit is echter een understatement. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uitzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan "soms" de gewone burgers slachtoffer worden van deze aanslagen:

Op 2 maart 2019 gebeurde er een zware aanslag met vuurgevecht waarbij minstens 36 doden vielen. (<https://www.vrt.be/vrtnews/nl/2Q19/Q3/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht>)

Op 24 juli 2019 gebeurde er een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen. (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadshuis-mogadishu-a9534eed/>)

"Op 29 oktober 2019 gooien onbekenden een handgranaat naar een politiekantoor in het district Hawl Wadaag. Hierdoor sterven een onbekend aantal burgerslachtoffers.

In het district Dayniile voert AS op 11 november 2019 een aanslag uit op het SNA met een radio controlled improvised explosive (RCIED). Het SNA opent hierop het vuur op de AS-militanten. De door ACLED geraadpleegde anonieme bron heeft geen gegevens over eventuele doden en/of gewonden.

Op 10 december 2019 vallen minstens vijf AS-strijders, vermomd als politieagenten, het Somali Youth League (SYU)-hotel in de buurt van het presidentieel paleis aan met granaten en vuurwapens. Tijdens een vuurgevecht met de veiligheidsdiensten kunnen een 80-tal hotelgasten ontsnappen. ACLED registreert vijf doden. Reuters stelt dat drie burgers en twee soldaten om het leven kwamen en vijf AS-strijders. Volgens AS kwamen 25 mensen om het leven.

In het district Wadajir gooien op 29 januari 2020 vermoedelijke Al-Shabaab-strijders een granaat naar het huis van een politieagent. Aanwezige agenten beantwoorden deze aanval met een vuurgevecht. Hierbij raken een onbekend aantal burgers gewond.

Op 28 februari 2020 ontstaat een gevecht tussen verschillende Somalische militairen langsheen clanlijnen (Hawiye versus Abgal) in het district Dharkenley. ACLED vermeldt drie dodelijke slachtoffers zonder er expliciet bij te vermelden of het om militairen of burgers gaat.

Op 19 september 2019 ontploft een landmijn op de Maka al- Mukaramastraat, een van de drukste straten van de stad. AS eist deze aanslag op die gericht was tegen het parlementslid Abdulkadir Arabow. Deze overleeft de aanslag. De geraadpleegde bronnen vermelden twee tot zeven doden. Volgens de door ACLED geraadpleegde bronnen vallen er minstens drie (sommige bronnen stellen zeven) burgerdoden. Radio Dalsan schrijft dat minstens twee mensen stierven en verschillende anderen gewond raakten door deze ontploffing, waaronder Arabow.

Op 6 november 2019 ontsnapt een leraar, die lesgeeft aan voormalige AS-strijders, aan een IED-aanslag in het district Yaaqshiid.

Twee burgers sterven op 25 januari 2020 in het district Dharkenley wanneer een UVIED ontploft, vastgemaakt aan het privévoertuig van een soldaat.

In het district Hawl Wadaag laten onbekende gewapende mannen op 16 februari 2020 een IEP ontploffen in de buurt van een checkpoint. Twee burgers in een tuktuk sterven en drie anderen raken gewond.

AS gooit op 16 september 2019 een handgranaat naar Somalische soldaten in het district Dharkenley. Hierbij raken een soldaat en een burger gewond.

"De dodelijkste aanslag in meer dan twee jaar tijd pleegt AS op 28 december 2019. Een vrachtwagen met explosieven ontploft tijdens het spitsuur aan het Ex-Control-checkpoint en maakt tussen de 76 en de 100 doden. Op 2 januari 2020 betogen honderden inwoners van Mogadishu, op initiatief van de Benadir Regional Administration (BRA), tegen het geweld door AS. Dergelijke betogingen zijn een zeldzaamheid uit angst voor vergeldingsacties van AS." (COI rapport blz. 12)

Op 8 januari 2020 voert AS een zelfmoordbomaanslag in de buurt van het Somalische parlement uit, waarbij Bile Ismail, de directeur van Financiën van het ministerie voor Vrouwen- en Mensenrechtenontwikkeling, sterft. De geraadpleegde bronnen hebben het over vier burgerdoden en minstens tien gewonden." (COI rapport blz. 26-29)

17 augustus 2020: Zeker 17 doden bij aanval tegen hotel in de Somalische hoofdstad Mogadishu: na een urenlang vuurgevecht konden de ordediensten een einde maken aan de aanval.

In totaal zouden zeker 17 mensen gedood zijn, onder wie vijf daders. Volgens de politie zijn onder de slachtoffers twee regeringsmedewerkers, drie hotelbewakers en vier burgers. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/16/explosies-en-geweervuur-bij-bestorming-van-hotel-in-de-somalisch/>)

Verzoekende partij wijst voorts op een arrest van september 2014 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waarin gesteld wordt dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Dit is een gemakkelijke en naïeve veronderstelling... In de praktijk, weet men immers nooit waar en wanneer een aanslag zal plaatsvinden. Zo zijn niet alleen overheidsinstellingen of internationale organisaties doelwit, maar ook IDP-kampen, restaurants, markten, shoppingcentra en hotels. Ga dit maar eens voortdurend ontwijken...Volgende bronnen bevestigen dat burgers nergens veilig zijn:

[citaat uit COI Focus]

In het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch wordt nogmaals bevestigd dat Al-Shabaab zowel gerichte als willekeurige aanvallen uitvoert tegen burgers:

"Al-Shabaab abuses

Al-Shabab executed after unfair trials individuals it accused of working or spying for the government and foreign forces, with media reporting an uptick in executions mid-year; and extorted "taxes" through threats. Al-Shabab conducted targeted and indiscriminate attacks against civilians and civilian infrastructure using improvised explosive devices (IEDs), suicide bombings, and shelling, as well as assassinations, particularly in Mogadishu and Lower Shabelle, which resulted in over 750 civilian deaths and injuries, according to the UN."

II.2.4. Het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch bevestigt het misbruik en geweld, zelfs tegenover kinderen, door de Somalische overheid:

"Abuses by government and allied forces

Somali Government forces responded to a handful of largely peaceful demonstrations with lethal force. In May, security forces killed at least one child as students peacefully protested in Beletweyn, following a government decision to postpone exams.

In December 2018, during the run-up to regional presidential elections in Baidoa, Ethiopian forces arrested Mukhtar Robow, a former Al-Shabab leader who ran for the regional presidency, sparking protests. Security forces, notably police forces, responded with lethal force, killing at least 15 protesters and injuring many others between December 13 and 15, according to the UN. Amnesty International documented the killing of a member of parliament and a child on December 14. Dozens were arbitrarily arrested, reportedly including children.

Dozens of government and security officials as well as former electoral delegates and clan elders who had been involved in the 2016 electoral process, were assassinated; Al-Shabab claimed responsibility for some of the killings.

Military courts continue to try defendants in a broad range of cases, including for terrorism-related offenses, in proceedings that violate fair trial standards. According to media reports and the UN, between December 31, 2018, and early November, 2019, the government had carried out at least 16 executions, all for alleged terrorism-related offenses. "

II.2.5 Niet voor niets heeft de VN Veiligheidsraad in haar resolutie van 28 augustus 2020 het mandaat van AMISOM verlengd tot 31 augustus 2021. Ze uit haar ernstige bezorgdheid over de blijvende dreiging van al-Shabaab en ernstige mensenrechtenschendingen:

"Expressing serious concern at the ongoing threat posed by Al-Shabaab, as well as the presence of affiliates linked to Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL, also known as Da'esh), condemning the attacks by Al-Shabaab in Somalia and the region, including the attack on 28 December 2019 which killed over 90 people and injured over 140, expressing concern at the increase in the use of Improvised Explosive Devices (IEDs), and reiterating its determination to support comprehensive efforts to reduce the threat posed by Al-Shabaab in Somalia."

[...]

Condemning continued violations of international humanitarian law and violations and abuses of human rights, expressing deep concern in particular at violations and abuses committed against children and those involving sexual and gender-based violence in conflict and postconflict situations, recognising that women and girls are disproportionately affected by these violations and abuses in Somalia, recalling the 2020 Conclusions on Children and Armed Conflict (S/2020/174), resolution 1325 (2000) and all subsequent resolutions on Women, Peace and Security, encouraging the swift enactment of the Somali Child Rights Act, underscoring the need to respect, protect and promote human rights, end impunity, and

hold accountable those responsible for violations or abuses of human rights and violations of international humanitarian law, and reaffirming its support for the United Nations' zero tolerance policy on sexual exploitation and abuse."

[...]

"Strongly condemns continued attacks by the terrorist group Al-Shabaab, including attacks in the region, on the United Nations Compound in Mogadishu and AMISOM facilities, and urges the FGS, AMISOM and the United Nations to work closely on strengthening safety and security for the United Nations and AU facilities and staff";

II.2.6 Ook de berichtgeving van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken liegt er niet om:

FOD Buitenlandse Zaken België:

"Terrorisme

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief, en met name Al-Shabaab, een islamitische groepering die zich zowel richt op VN- en buitenlandse doelen als op Somalische overheidsinstellingen, markten, hotels, restaurants etc. Het risico op terroristische aanslagen is echter het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid- en Centraal Somalië. De Islamitische Staat in Somalië (IS-S) is ook actief in het land en bevindt zich voornamelijk in noordoost-Puntland.

Recent vonden er volgende zware incidenten plaats in Somalië:

- 31 mei 2020: minstens 10 doden bij een bembomaanslag op een minibus in de buurt van de hoofdstad;
- 28 december 2019: minstens 81 doden bij een autobomaanslag in het hart van Mogadishu;
- 13 juli 2019: minstens 26 doden bij een aanslag op het Asasey hotel in Kismayo;
- 15 juni 2019: 11 doden bij een bomaanslag in het centrum van Mogadishu;
- 28 februari 2019: minstens 25 doden bij een aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 4 februari 2019: minstens 11 doden bij aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 9 november 2018: meer dan 50 doden en 100 gewonden bij een aanval op het Sahafi Hotel dichtbij het CID Politiehoofdkwartier in Mogadishu;
- 14 oktober 2018: meer dan 19 doden ten gevolge van een zelfmoordaanslag in een restaurant en een hotel in Baidoa;
- 23 februari 2018: 32 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto dichtbij het presidentieel paleis;
- December 2017: minstens 18 politieagenten gedood in een zelfmoordaanslag in een trainingscentrum in Mogadishu;
- 28 oktober 2017: minstens 23 doden bij een aanslag met bomauto aan het Nasa-Hablod Hotel in Mogadishu;
- 14 oktober 2017: meer dan 500 doden bij de ontploffing van twee bomauto's in het centrum van Mogadishu."

Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland

"In de hoofdstad Mogadishu is de veiligheidssituatie zeer slecht. Al-Shabaab pleegt ook in Mogadishu regelmatig (grote) aanslagen, ondermeer met bomauto's. Doelen zijn hotels, markten, belangrijke kruispunten van wegen en overheidsinstituten. Ook aanslagen op individuele overheidsfunctionarissen worden op straat uitgevoerd, met burgerslachtoffers tot gevolg. De enige relatief veilige plaats in Mogadishu is het vliegveld. Dit wordt door buitenlandse militairen beschermd. Toch heerst ook daar een dreiging van aanslagen.

[...]

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief. Het risico op terroristische aanslagen geldt voor het hele land. Het risico op terroristische aanslagen is het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid-Centraal Somalië. Ook de steden Galkayo en Bosaso (in Puntland) zijn onveilig. In 2018 en 2019 zijn er dagelijks kleine aanslagen waarbij burgerdoden zijn gevallen.

[...]

Er is zware criminaliteit in Somalië. In het land is een levendige handel in wapens, goederen en mensen. Dit komt vooral omdat er vanuit de regering geen toezicht is. Het officiële rechtssysteem van Somalië functioneert niet of erg slecht. Een groot deel van conflicten wordt niet binnen het rechtssysteem opgelost. Een handelscontract geeft geen garantie op uitvoering."

II.2.7 Verwerende partij verwijst naar (verouderde) arresten van het EHRM en een arrest van het Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK om aan te tonen dat er geen reëel risico is op een met artikel 3 strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. In haar arrest van september 2013 stelt het EHRM vast dat AS Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontliniegevechten of bombardementen meer plaatsvinden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden is gedaald: "Although the human rights and security situation in the city was serious and fragile and in many ways unpredictable, it was not of such a nature as to place everyone present there at a real risk of

treatment contrary to Article 3.” In haar arrest van september 2015 erkent het Hof dat de veiligheidssituatie in Mogadishu “serious and fragile” blijft, maar dat de situatie niet verslechterd is sinds 2013. In haar beide arresten relateert het EHRM de ernst van de situatie. Dit stuit op kritiek bij twee van de zeven rechters. Zij noemden de analyse van het Hof gebrekkig en haar conclusies voorbarig. In 2015 stelden zij dat het Hof de algemene situatie in Somalië op overdreven wijze relateert. Dit is exact wat ook verwerende partij doet.

II.2.8 De gezondheidszorg in Somalië is ondermaats. Een aanzienlijk deel van de bevolking moet het zonder basisgezondheidszorg stellen. De corona-crisis dreigt er een nog ergere humanitaire ramp te veroorzaken: p. 43

[citaat uit COI Focus]

UNHCR meent dat de humanitaire situatie in Somalië zal verslechteren naarmate COVID-19 zich verder verspreidt. De meeste van de 2,6 miljoen intern ontheemden in Somalië leven in overvolle nederzettingen. Velen onder hen leven in tijdelijke onderkomens bestaande uit plastic zakken en karton. Het principe van ‘social distancing’ is bijna onmogelijk in deze nederzettingen. Er is nauwelijks genoeg schoon water om te drinken, laat staan om de handen te wassen. De verspreiding van het virus zal op deze manier eerder vroeg dan laat plaatsvinden.

De Somalische regering is begonnen met COVID-19 tests uit te voeren in het hele land. Door een decennialang conflict is de gezondheidsinfrastructuur van het land niet in staat om adequaat te kunnen reageren als het virus zich snel zou verspreiden. Ondanks het feit dat Somalië 928 bevestigde gevallen van COVID-19 onder de bevolking heeft, is er tot nu toe slechts één bevestigd geval bij de intern ontheemden.

Veel Somalische vluchtelingen hebben hun inkomen zien dalen omdat jobs verloren gaan door de preventiemaatregelen. UNHCR heeft geconstateerd dat vluchtelingen tot de eersten behoren die hun baan verliezen. Tegelijkertijd stijgen de voedselprijzen. Geldtransfers van de diaspora, een belangrijke bron van inkomsten voor miljoenen Somaliërs, nemen echter snel af.”

<https://www.unhcr.org/be/nl/29517-conflicten-en-hevigeoverstromingen-in-somalie-dwingen-duizenden-mensen-hun-huizen-te-ontvluchten-midden-in-de-strijd-tegen-covid-19.html>

II.2.9. Uit bovenstaande blijkt dat in Somalië, en zeker in Mogadishu, elke burger potentieel gevaar loopt slachtoffer te worden van een volgende terroristische aanslag van AS. Naast AS zijn er verscheidene andere groeperingen, waaronder de veiligheidsdiensten(!), die zorgen voor geweld waarbij burgerslachtoffers vallen. Vertrouwen in de overheid, leger en politie is er nihil. Men moet rekenen op bescherming door de eigen clan die overigens niet tegen alle gevaar bescherming kan bieden. Zij die behoren tot een minderheidsclan, waaronder verzoekende partij, vallen volledig uit de boot en moeten het maar op zichzelf zien te redden. Het geweld zorgt er samen met de extreme droogtes en overstromingen voor dat er sprake is van een ernstige humanitaire ramp in Somalië. Van een menswaardig bestaan, is er geen sprake.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens artikel 48/4 VW evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster slaagt er niet om haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat haar verweer in het verzoekschrift beperkt blijft tot het volharden in haar relaas, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt zij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoekster kan niet worden bijgetreden in zoverre zij in haar verzoekschrift tracht aan te voeren dat zij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar ontsnapping uit haar huis nadat haar schoonbroer haar had opgesloten, waarbij zij toelicht dat: *“Wat verzoekende partij heeft trachten uit te leggen is dat de buurvrouw al een tijdje niet meer vernomen had van haar en niets meer gehoord had van bij haar thuis. De dag dat haar schoonbroer ook weg was, heeft verzoekende partij erg veel lawaai beginnen maken. De buurvrouw vond de hele situatie zeer vreemd en was gealarmeerd, reden waarom zij een kijkje is komen nemen.”* De Raad is echter van oordeel dat dit een loutere *post-factum* verklaring betreft, die na reflectie tot stand is gekomen na kennisname van de bestreden beslissing en derhalve niet wordt aangenomen. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud immers enerzijds duidelijk dat *“De buurvrouw F. is de 3e dag binnengekomen omdat ze geen lawaai hoorde of leven zag.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 30), hetgeen niet overeenstemt met haar latere verklaringen dat zij de hele tijd dat haar schoonbroer weg was riep en lawaai maakte en haar buurvrouw F. hierdoor is binnengekomen in het huis (*Ibid.*, p. 32). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten dan ook geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekster eraan tracht aan te brengen in een poging om deze verklaringen in overeenstemming te brengen.

Verzoekster tracht verder de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud te minimaliseren door aan te voeren dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken amper de tijd kreeg om haar relaas te doen en telkens onderbroken werd met de mededeling dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud over voldoende tijd zou beschikken om haar relaas te doen. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van haar wordt verwacht dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, haar geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Dat verzoekster tijdens dit interview zou zijn onderbroken betreft verder een blote bewering, waar zij geen melding van maakte toen haar bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd hoe het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 4). Indien zich daadwerkelijk problemen hadden voorgedaan tijdens het interview bij aanvang van de procedure kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster dit zo zou melden tijdens het persoonlijk onderhoud wanneer haar hiernaar wordt gevraagd. Daarenboven werden verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat, waar kan worden vastgesteld dat verzoekster tijdens het interview bij aanvang van de procedure verklaarde dat zij buiten zat ten tijde van de aanval door haar schoonbroer (CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2), verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud deze verklaringen heeft bevestigd door te stellen dat *“Eén van die vrouwen zei mij toen dat ik naar buiten moest komen omdat ik vaak binnen zat. Die dag zat ik inderdaad buiten toen hij ons aanviel. Ik zat anders altijd binnen.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 33). Het verweer in het verzoekschrift kan dus geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn met haar verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij nooit haar kamer verliet tijdens haar verblijf in Wajadir, waar zij door haar echtgenoot aangevallen werd (*Ibid.*).

De Raad stelt verder vast dat verzoekster tijdens het interview bij aanvang van de procedure verklaarde dat haar schoonbroer haar in de dagen dat zij opgesloten zat in haar huis twee keer heeft geprobeerd te vermoorden, zijnde één keer met een kussen en één keer met een pistool (CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud, wanneer verzoekster gevraagd wordt haar relaas uiteen te zetten, vermeldt zij enkel dat haar schoonbroer haar trachtte te vermoorden met een kussen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 30). Ook elders in het persoonlijk onderhoud maakt zij er geen melding van dat haar schoonbroer haar tijdens haar opsluiting trachtte te vermoorden met een pistool. Gezien dit een kernelement betreft van verzoeksters relaas, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit feit ook zou vermelden tijdens haar persoonlijk onderhoud, *quod non*. Dergelijke omissies doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

Verzoeksters verweer dat zij niet rationeel nadacht over wat zij ging vertellen aan de oom die haar kinderen bijhield, dat zij haar verblijfplaats vertelde in de hoop haar kinderen te zien en de commissaris-generaal zich niet kan inleven in de hartverscheurende situatie waarin zij zich bevond, is te lichtvoetig om afbreuk te doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoekster haar verblijfplaats zou melden aan haar vervolgers, gelet op de veiligheidsrisico's die hiermee gepaard gaan. Zij gaat er met haar verweer bovendien nog aan voorbij dat uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters verklaringen op dit punt geenszins coherent zijn.

Het verweer in het verzoekschrift biedt dan ook geen afdoende verklaring of verschoning voor de vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot de vervolging door haar schoonbroer ongeloofwaardig zijn.

De bestreden beslissing motiveerde voorts nog terecht dat verzoekster middels haar verklaringen geen zicht biedt op de omstandigheden waarin zij opgroeide en het netwerk dat momenteel in haar hoofd bestaat in Somalië. Dit ondermijnt verzoeksters algehele geloofwaardigheid. De bestreden beslissing merkte in dit verband terecht op dat (i) verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de dood van haar ouders, (ii) zij vage en ondoorleefde verklaringen aflegde over hoe haar tante S. haar en haar zus kon opvoeden, als alleenstaande vrouw zonder mannelijk netwerk, (iii) zij geen zicht biedt op waar en bij wie haar tante S. de laatste jaren van haar leven zou hebben doorgebracht, (iv) haar verklaringen over de wijze waarop zij het overlijden van haar tante te weten kwam ongeloofwaardig zijn en (v) zij niet kan overtuigen waarom haar tante naar de streek van Afgoye verhuisde, (vi) haar verklaringen over het contact met haar tante na diens verhuis onduidelijk en tegenstrijdig zijn, (vii) er evenmin geloof gehecht kan worden aan verzoeksters verklaringen over de wijze waarop haar smokkelaar betaald werd en (viii) zij tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar huidige contacten in Somalië.

Waar verzoekster stelt dat niet van haar kan worden verwacht dat zij een verklaring kan geven waarom de Koranschool van haar vader tweemaal gebombardeerd werd en enkel haar ouders hierbij werden gedood, waarbij zij er nog op wijst dat zij slechts tien jaar oud was, merkt de Raad op dat zulks verweer geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeksters verklaringen over de dood van haar ouders op zich onlogisch en ongeloofwaardig overkomen. Van verzoekster kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij overtuigende verklaringen kan afleggen met betrekking tot de dood van haar ouders, zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat zij nog jong was ten tijde van de gebeurtenissen. In hetzelfde opzicht kan van verzoekster worden verwacht dat zij in staat is om op een overtuigende en doorleefde wijze toe te lichten hoe haar tante S., een alleenstaande vrouw met een beperking zonder mannelijk netwerk, haar en haar zus kon opvoeden na de dood van haar ouders. Verzoekster herhaalt louter haar verklaringen dat haar tante geholpen werd door koranleraren en andere mensen, doch zij gaat eraan voorbij dat zij incoherente en vage verklaringen aflegde op dit punt, hetgeen de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondermijnt. Waar verzoekster verder aanvoert dat niet van haar kan worden verwacht dat zij informatie heeft over het dorp waar haar tante naartoe verhuisde daar zij geen contact meer met haar had, merkt de Raad op dat zij eraan voorbijgaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat haar verklaringen over haar contact met haar tante na haar verhuis eveneens tegenstrijdig en onduidelijk zijn. Verzoeksters verweer, in wezen een herhaling van de afgelegde verklaringen, biedt dan ook geen afdoende uitleg voor verzoeksters lacunaire en ongeloofwaardige verklaringen. Ook inzake de verhuis van haar tante S., voert zij geen concrete of dienstige argumenten aan. De motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan kan worden besloten dat zij geen zicht wil bieden op haar levensomstandigheden en netwerk in Somalië, worden niet weerlegd of in een ander daglicht gesteld.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“U stelt dat u uw schoonbroer vreest, die met u zou willen trouwen na het overlijden van uw man.

Er kan door het CGVS echter geen geloof worden gehecht aan uw problemen met uw schoonbroer. Ten eerste wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met de ontsnapping uit uw huis nadat uw schoonbroer u opgesloten had. Zo vertelt u eerst dat uw buurvrouw u kwam bevrijden uit uw huis nadat ze een kijkje was komen nemen omdat ze geen lawaai meer hoorde en geen teken van leven meer zag (CGVS, p. 30), terwijl u later tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat uw buurvrouw u kwam bevrijden nadat u net heel veel lawaai had gemaakt door te roepen en slaan zodra uw schoonbroer het huis verliet (CGVS, p. 32). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u dat u zich moet verbeteren en u veel riep om uw buurvrouw zodra uw schoonbroer weg was (ibid.). Het feit dat u geen coherente verklaringen kan afleggen over de ontsnapping uit uw huis doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de problemen met uw schoonbroer.

Bovendien legt u ook tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over de moordpoging die uw schoonbroer na uw ontsnapping op u zou hebben ondernomen. Zo verklaart u dat u in de wijk Wadajir verbleef bij een meisje dat uw buurvrouw kende en u tijdens de week dat u daar was uw kamer nooit verliet (CGVS, p. 33). Bij de DVZ had u nochtans aangegeven dat u buitenshuis zat met andere vrouwen, toen uw schoonbroer u aanviel (zie vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u die dag inderdaad buiten zat omdat een van de vrouwen vond dat u te vaak binnen zat, maar u anders altijd binnen bleef (CGVS, p. 33). Gevraagd of u dan altijd binnen bleef, behalve net op het moment dat uw schoonbroer u kwam aanvallen, antwoordt u dat u op andere momenten ook wegging zoals toen u naar de oom van uw echtgenoot ging (ibid.), wat niet overeenkomt met uw eerdere verklaringen tijdens die week uw kamer nooit verlaten te hebben.

Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat u zelf uw verblijfplaats in Wadajir prijs gaf aan uw vervolgers (CGVS, p. 30). U stelt dat u dit deed omdat u uw kinderen nog een laatste keer wou zien (ibid.). Hoewel dit geweigerd werd, verklapte u toch waar u zich bevond. Gevraagd waarom u zelf uw verblijfplaats vertelde ondanks het feit dat uw schoonbroer u al eens had aangevallen, antwoordt u dat u vooral uw kinderen wilde, u hem niet rechtstreeks zei waar u was en u niet had verwacht dat hij zou komen met een geweer (CGVS, p. 34). Nochtans had hij u daarvoor al bijna verstikt, was u weggevlucht uit uw huis uit schrik voor hem en verklaarde u zelf eerder nog dat u wist dat hij u zou vermoorden en wilde u net om die reden uw kinderen nog een laatste keer zien (CGVS, p. 29-30). Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat u uw verblijfplaats zelf aan uw vervolgers zou prijsgeven, terwijl u naar eigen zeggen wist dat ze u gingen doden en ze uw voorstel om uw kinderen nog eens te zien hadden afgewezen.

Op basis van het bovenstaande kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen in verband met de problemen met uw schoonbroer.

Daarnaast wordt opgemerkt dat u geen zicht biedt op de omstandigheden waarin u opgroeide en het netwerk dat er momenteel in uw hoofd bestaat in Somalië.

U verklaart dat uw ouders in 1996 zijn overleden en dat u sindsdien door uw tante S. werd grootgebracht.

Uw verklaringen over het overlijden van uw ouders zijn echter vreemd en niet geloofwaardig. Zo stelt u dat ze beiden het leven lieten tijdens clangevechten tussen Habr Gedir en Abgal in 1992 (CGVS, p. 9). Een eerste bom viel op de Koranschool van uw vader waarbij hij overleed. Uw moeder hoorde over de aanslag, haastte zich van thuis naar de school en werd daar dodelijk geraakt door een tweede bom (ibid.). Gevraagd waarom er een bom werd gegooid op de Koranschool van uw vader, antwoordt u dat het niet de bedoeling was die te raken, maar dat het een groot gevecht was en iedereen aan het schieten was (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe u weet dat dat niet de bedoeling was, antwoordt u naast de kwestie dat de stad verdeeld is in twee delen en de bom werd gegooid aan de kant van de Habr Gedir-clan (ibid.). Nogmaals gevraagd hoe u dan weet dat het niet de bedoeling was de school van uw vader te raken, verklaart u dat 'het lot' bepaalde waar de bom viel (ibid.). Gevraagd of er nog andere mensen overleden zijn bij die bomaanslagen, antwoordt u van niet, want het was over de middag en uw vader was alleen aan het bidden (CGVS, p. 10). Vervolgens gevraagd waar de andere mensen waren, stelt u dat de kinderen naar huis gingen om te eten en uw moeder eten bracht naar uw vader (ibid.). Gevraagd of uw moeder na de bomaanslag als enige ging gaan kijken naar uw vader, bevestigt u dit (CGVS, p. 12). Gevraagd of er niemand anders uw vader probeerde te helpen, antwoordt u naast de kwestie dat hij dood was toen uw moeder hem vond en zij geraakt werd door een tweede bom (ibid.). Nogmaals gevraagd of er dan niemand anders uw vader probeerde te helpen na de eerste bom, antwoordt u dat uw moeder ging kijken toen mensen riepen dat de school geraakt werd, zij ook getroffen werd en mensen hen daarna pas zijn gaan ophalen (ibid.). Gevraagd of de mensen die riepen dat de school geraakt was ook niet naar uw vader gingen kijken, antwoordt u dat mensen weten dat als er een bom gevallen is er een tweede onderweg is en ze gaan schuilen (ibid.). Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat de Koranschool van uw vader – die als Biimaal niets te maken had met het clanconflict tussen Abgal en Habr Gedir – op twee verschillende tijdstippen geraakt werd door twee verschillende bommen en enkel uw vader en moeder daarbij getroffen werden.

Verder wordt opgemerkt dat u vage en weinig doorleefde verklaarde aflegt over hoe uw tante S. als alleenstaande vrouw zonder mannelijk netwerk erin slaagde uw zus en u op te voeden. U geeft aan dat zij geholpen werd door koranleraren die haar maandelijks een beetje geld gaven (CGVS, p. 16). Gevraagd wie die leraren zijn, antwoordt u dat u ze niet allemaal kent, ze allemaal Biimaal zijn en jullie hen enkel aanspraken met koranleraar (CGVS, p. 17). Nochtans had u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u geen goed contact had met de weinige Biimaal, vooral koranleraren, die er in uw wijk woonden (CGVS, p. 6). Gevraagd of nog andere mensen uw tante steunden, antwoordt u vaagweg dat ze eten kreeg van mensen die woonden in andere dorpen in een andere provincie toen uw tante daar heen ging (CGVS, p. 17).

Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u op een meer doorleefde en gedetailleerde wijze kan vertellen over hoe uw tante u en uw zus u sinds het overlijden van uw ouders als alleenstaande vrouw zonder mannelijk netwerk kon onderhouden. Het feit dat u dit niet kan, doet ernstig twijfelen aan uw verklaringen over de omstandigheden waarin u bent grootgebracht.

Bovendien biedt u geen zicht op waar en bij wie uw tante de laatste jaren van haar leven zou hebben doorgebracht. Zo verklaart u dat uw tante in 2003 verhuisde vanuit Mogadishu en in 2008 overleden is 'ergens' in de buurt van Afgoye (CGVS, p. 12 en 13). Gevraagd naar welke stad of dorp zij verhuisd was, antwoordt u 'dorpen' die onder Afgoye vallen (CGVS, p. 13). Gevraagd naar de naam van het dorp, hebt u het opnieuw over 'dorpen' naast Afgoye (ibid.). Gevraagd waarom u dorpen in het meervoud zegt, antwoordt u dat het één dorp kan zijn, maar ook meerdere en u daarom zegt 'in de buurt' van Afgoye en jullie elkaar niet meer gezien hebben sinds haar verhuis (ibid.). Het is vreemd dat u de precieze naam van het dorp niet zou kennen waarnaar uw tante – waarvan u beweert dat ze u heeft opgevoed – verhuisde. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat ze in 'een dorp' naast Afgoye woonde, maar er veel dorpen zijn en u er nooit achter gezocht hebt (CGVS, p. 16). Het is daarenboven vreemd en ongeloofwaardig dat u niet zou weten met wie uw tante (CGVS, p. 14). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u, zelfs indien u in onmin met haar leefde, beter op de hoogte zou zijn van waar en met wie uw tante tot aan haar overlijden verbleef na haar vertrek uit Mogadishu.

Bovendien zijn uw verklaringen over hoe u het overlijden van uw tante te weten kwam niet geloofwaardig. U geeft aan dat mensen die van 'daar' kwamen u haar overlijden meegedeeld hebben (CGVS, p. 22). Gevraagd welke mensen dat zijn, verwijst u naar mensen onderaan haar clan die over en weer reizen (CGVS, p. 23). Gevraagd naar namen, vermeldt u H. en Sh. die wisten wie jullie waren, maar waarmee u voordien nog nooit contact had (ibid.). Gevraagd hoe zij u dan konden bereiken, antwoordt u dat 'mensen' wisten waar jullie woonden (ibid.). Gevraagd hoe H. en Sh. dat dan wisten, antwoordt u dat zij toch wisten waar jullie woonden, waar het huis was en dat jullie elkaar die dag op de groentemarkt zagen (ibid.). Gevraagd of jullie elkaar dan per toeval tegenkwamen die dag, bevestigt u dit (ibid.). Als wordt opgemerkt dat jullie voordien nog nooit contact hadden en zij bijgevolg niet konden weten wie u was, antwoordt u dat 'mensen' elkaar kennen en ze wisten dat u de dochter was van leraar A. (ibid.). Opgemerkt dat ze niet konden weten hoe u er fysiek uitzag, wijzigt u uw verhaal en vertelt u opeens dat H. en Sh. soms bij jullie thuis langskwamen toen uw tante nog leefde en u daar gezien hebben (ibid.).

Daarenboven is het vreemd dat u niet kan uitleggen waarom uw tante naar de streek van Afgoye is verhuisd. Gevraagd naar de redenen voor haar verhuis, antwoordt u dat ze enkel zei dat ze ging verhuizen, u niet wou weten waarom en jullie daarna geen contact meer hadden (CGVS, p. 14 en 15). Gevraagd waarom ze naar Afgoye verhuisde, antwoordt u enkel dat zij dat zelf heeft gekozen (CGVS, p. 15). Nogmaals gevraagd waarom naar daar, antwoordt u daar niet achter gezocht te hebben (ibid.). U verklaart bovendien dat ze alleen verhuisde (ibid.). Het lijkt onwaarschijnlijk dat een alleenstaande vrouw in Somalië alleen zou verhuizen naar een ander district zonder duidelijk aanwijsbare reden. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat zij een oudere vrouw was en die gebieden goed kende (ibid.). Gevraagd hoe dat komt, antwoordt u dat zij is geboren in El Jale en dus opgegroeid in de buurt van Marko tot Afgoye (ibid.). Opgemerkt dat Marko en Afgoye twee verschillende districten zijn en nogmaals gevraagd hoe zij Afgoye dan goed kende, antwoordt u dat zij daar veel reisde en het gebied dus zeer goed kende (ibid.). Het lijkt zeer ongeloofwaardig dat een gehandicapte, alleenstaande vrouw zoveel zou reizen en zou beslissen om zonder duidelijke reden in haar eentje te verhuizen naar een gebied waar zij niet is opgegroeid of nooit heeft gewoond.

Ook zijn uw verklaringen over het verbreken van het contact tussen u en uw tante na haar verhuis onduidelijk en tegenstrijdig. U verklaart uw tante niet meer gezien te hebben na haar verhuis van Mogadishu naar Afgoye (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom jullie elkaar niet meer gezien hebben, antwoordt u in eerste instantie dat er altijd gevechten waren in die buurten tussen Abdullahi Yusuf en Ethiopiërs (ibid.). Gevraagd of u op andere manieren contact had met haar, antwoordt u dat er toen nog geen telefoon was (ibid.). Gevraagd of er dan helemaal geen telefoons waren in Somalië, antwoordt u dat weinig mensen een telefoon of gsm hadden (ibid.). Nogmaals gevraagd of u uw tante na haar verhuis in 2003 nog gehoord of gezien hebt, antwoordt u ontkennend en stelt u dat dit was omdat jullie ruzie hadden (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u niet duidelijk bent over waarom u geen contact meer had met uw tante, aangezien u het eerst hebt over gevechten en het gebrek aan telefoons en daarna over een ruzie, kan u geen bevredigende verklaring geven (CGVS, p. 16).

Daarenboven zijn uw verklaringen over wie de smokkelaar betaalde ongeloofwaardig. U geeft aan dat de neef van uw vader de smokkelaar in totaal 12 000 dollar gaf (CGVS, p. 35).

Gevraagd of u hiervoor ook al contact had met de neef van uw vader, antwoordt u dat het de eerste keer was en u hem enkel al kort ervoor gecontacteerd had om uw leven te redden (ibid.). Ook weet u niet hoe de neef van uw vader het bedrag precies ging betalen. Hiernaar gevraagd, stelt u dat hij veel gronden had en dat deze som ook met gronden kan betaald worden maar dat u niet weet hoe het precies is gegaan en u evenmin weet of hij de grond van uw vader in El Jaale in ruil vroeg (ibid.). Het is zeer merkwaardig dat een verre oom die u nog nooit eerder had ontmoet 12 000 dollar zou betalen aan een smokkelaar om u het land uit te krijgen. Het is ook vreemd dat u op de hoogte bent van het precieze bedrag, maar u geen idee hebt hoe uw verre oom die som ging betalen.

Ten slotte legt u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over uw huidig contact met mensen in Somalië. Zo geeft u aan dat uw zes kinderen op dit moment in Guri'el in de provincie Galmudug verblijven bij een lid van uw schoonfamilie dat u niet kent (CGVS, p. 27). Gevraagd wie u hierover inlichtte, antwoordt u dat een man in een Somalische winkel in Antwerpen u herkende en vertelde over de verblijfplaats van uw kinderen (ibid.). Gevraagd hoe die man wist wie u was, antwoordt u dat hij in dezelfde wijk woonde in Mogadishu (ibid.). Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat u in Antwerpen in een Somalische winkel per toeval een man tegen het lijf liep die in dezelfde wijk woonde als u in Mogadishu en die bovendien nog eens op de hoogte zou zijn van de laatste verblijfplaats van uw kinderen.

Verder geeft u aan dat u met niemand in Somalië nog contact hebt (CGVS, p. 28). Nochtans had u op de DVZ verklaard dat uw buurvrouw – die u ook hielp ontsnappen – u telefonisch had verteld dat uw schoonbroer u nog steeds zocht en uw kinderen momenteel bij hem zijn (zie vragenlijst CGVS, punt 5). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dat gezegd te hebben en vertelt u dat u toen nieuw was in België en u nu rustig naar uw kinderen kan zoeken (ibid.).

Uit bovenstaande blijkt dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke levensomstandigheden en netwerk in Somalië voor uw komst naar Europa en op het netwerk dat er momenteel in uw hoofde bestaat in Mogadishu.

Wat betreft het seksueel geweld waar u als veertienjarige verklaart het slachtoffer te zijn geweest, wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u als gevolg hiervan op heden een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u een herhaling vreest van deze feiten die zich in 1996 zou hebben voorgedaan, dat de fysieke of psychische gevolgen van deze gebeurtenis een terugkeer naar Somalië in de weg zouden staan of dat u als heden wegens deze feiten sociale uitsluiting vreest door uw familie of omgeving.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoeksters persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoekster verklaart afkomstig te zijn van Mogadishu, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoekster toegevoegde informatie, voor zover deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Waar verzoekster het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en de Nederlandse overheid citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Somalië reizen en niet slaat op Somalische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoekster, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster vermeldt ten onrechte dat zij behoort tot een minderheidsclan, aangezien zij afstamt van Biimaal, die tot de Dir behoren.

Zij voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP